

erindringsværdi for den pågældende, efter reglerne om udtagesret i §§ 6 og 7. Bestemmelsen indebærer, at der, inden skiftet afsluttes og henstanden gives, skal tages stilling til, om særlivsarvingen skal udtage sådanne genstande til vurderingsbeløbet fra førstafdødes bo. Værdien af det udtagne skal fradrages i arven.

I stk. 3 åbnes der mulighed for, at skifteretten kan bestemme, at en henstand efter stk. 1 i forhold til førstafdødes *særlivsarving* skal være betinget af, at livsarvingen af sin arvelod får udbetalt et efter boets forhold passende beløb til forsørgelse, indtil særlivsarvingen fylder 18 år.

Den længstlevende ægtefælle skal efter forslaget – og i overensstemmelse med de gældende regler – ikke overtage forsørgelsespligten over førstafdødes mindreårige børn for at få arvehenstand, jf. dog lovforslagets § 36, stk. 3, 2. pkt., hvorefter arvehenstanden løber til særlivsarvingens fyldte 18. år, hvis ægtefællen overtager forsørgelsespligten. Reglen i § 35, stk. 3, er alene møntet på de situationer, hvor ægtefællen ikke overtager forsørgelsespligten over særlivsarvingen.

I tilfælde, hvor et bo skiftes med et mindreårigt barn, vil denne få udbetalt sin arv. Arven kan – eventuelt sammen med de offentlige støtteordninger – indbære en økonomisk og social sikring af det mindreårige særbarn. Som anført i de almindelige bemærkninger pkt. 6.2. foreslås adgangen til arvehenstand lempet i forhold til gældende ret, således at henstand som udgangspunkt ikke skal være betinget af, at den længstlevende ægtefælle bekoster særlivsarvingens underhold og uddannelse. Reglen i arvehenstands bekendtgørelsens § 7, stk. 1, foreslås på den baggrund overført til lovforslagets stk. 3. Skifteretten skal således kunne beslutte, at en del af den pågældendes arv skal udbetales her og nu til forsørgelse, selvom der i øvrigt gives henstand med udbetaling af arven. Særlivsarvingen bør ikke bringes i en situation, hvor livsarvingen har mistet en forsørger samtidig med, at der ikke er almindelig adgang til at råde over i hvert fald en del af den arv, som livsarvingen har fået efter arveladeren.

Ved vurderingen af behovet for udbetaling af et beløb til forsørgelse må det bl.a. indgå, om den længstlevende ægtefælle har det mindreårige særbarn boende hos sig, og om ægtefællen har søgt om forældremyndigheden over barnet, jf. lov om forældremyndighed og samvær § 14. Bestemmelsen er begrænset til alene at gælde særlivsarvinger, da den længstlevende ægtefælle har forsørgelsespligten over for fællesbørn, jf. § 13, stk. 1, i lov om børns forsørgelse.

Det bør afhænge af arveladerens indtægter, hvad der må anses for et passende beløb. Størrelsen af den

arv, der tilkommer den mindreårige særlivsarving, bør derimod ikke indgå i vurderingen. Hvis den mindreårige særlivsarving er sikret gennem en børnerente, der helt eller delvist dækker forsørgelsestabet, bør denne også indgå i vurderingen. Dette bør derimod næppe være tilfældet, hvis der er tale om udbetaling af kapitalforsikring eller kapitalpension, fordi et kapitalbeløb normalt vil skulle indestå i en forvaltningsafdeling, hvorimod renterne må indgå i vurderingen af forsørgelsesbehovet. Ved vurderingen af, hvor stort et beløb der skal udbetales til barnet under henstandsperioden, kan der tages udgangspunkt i reglerne i lov om børns forsørgelse og børnetilskudsloven, der fastlægger de nærmere rammer for den privatretlige og offentligtretlige forsørgelsespligt over for børn.

Hensigten med stk. 3 er at give mulighed for at erstatte den forsørgelse, som særbarnet mister ved arveladerens død, og som ikke erstattes af sociale ydelser eller af børnepension eller lignende. Dette indebærer efter de gældende regler, at det som udgangspunkt kun vil være aktuelt at tillægge en særlivsarving et beløb efter stk. 3, hvis arveladerens indtægter på dødsfaldstidspunktet oversteg de vejledende grænser for normalbidraget, idet normalbidraget vil blive erstattet af et forhøjet tilskud efter børnetilskudsloven. Det beløb, der skal udbetales til særlivsarvingen, skal således tage udgangspunkt i, hvor stort et beløb ud over normalbidraget, den mindreårige særlivsarving ville have været berettiget til. Ved afgørelsen af, om der skal udbetales et beløb til særlivsarvingen, må der tages udgangspunkt i de regler om børnebidrag og børnetilskud, der gælder på tidspunktet for afgørelsen.

Aldersgrænsen foreslås fastsat til 24 år svarende til den typiske aldersgrænse ved børnepensioner mv. I betragtning af reglens fakultative karakter er der ikke medtaget en regel om, at et person under 18 år, der har indgået ægteskab, ikke er omfattet af bestemmelsen.

Hvis arveladeren efterlader sig flere mindreårige børn, kan der udbetales et beløb til hvert af børnene. Ved fastsættelsen af beløbets størrelse bør der tages udgangspunkt i børnenes alder. Hvis barnet er 10 år gammel, vil forsørgelsehensynet selvsagt være aktuelt i længere tid, end hvis barnet er 17 år. Beløbet udbetales som et kapitaliseret beløb, der skal administreres efter de almindelige regler om forvaltning af umyndiges midler i værgemålslovgivningen.

Adgangen til at få et beløb udbetalt af arvelodden i forbindelse med en afgørelse om henstand til den længstlevende ægtefælle kan ikke begrænses ved testamente.

Den førstafdøde ægtefælles mindreårige livsarvinger kan ikke, mens de er mindreårige, få udbetalt et